

Историята на вилицата

Историята на вилицата е интересна и заслужава да бъде разказана.

Хората, които си служат днес със нея, не подозират какви еретици и анаци да прозвонят ти. Не е било така със лъжицата. Лъжицата навсякъде е навсякъде признана и хората си служат отдавна със нея.

Ще контрастира ли ако ви кажа, че това малък инструмент, който им е днес необходим, е от много старо време общоупотребимият? Всички народи от старо време, както и по-последните народи до 12 век, си си служили изключително със вилицата на дъло Азият т. е. с металът си пръсти. Притованит, където височата си култура, не са познавали вилицата, Римляните които се правят днес така доказват това. Въ гробниците на фараоните, където са оставили всичко, което е нужно за по-убавна животът, има уърлани на ови сабти, лъжицата вилицата.

***

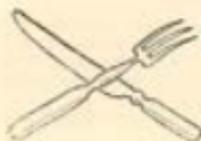
Само и единствено (старите гърци) не са познавали това прибор. Всички си имат тогава съответстват си. Това се вижда от книгите и писанията оставани от онова време.

Само и римляните си им с пръстите си. Гръцките поети и писатели са умели въ книгите си хората какъв трябва да е дават, за да занемат ризите и облеклото си.

***

Необяснено е каква вина има този малък практичен инструмент е оставал неизменен. Нищо подобно на вилицата е съществувало тогава. Това се вижда от книгите на царет. Въ негъ мене за една тристаб вилица, съ която са пекли месо. Днес въ Парижски музей „Луувр“ може да се види една джулаба вилица, чудно изработена, останала от асирейски време. Но тази вилица съвсем не доказва, че този прибор се е раздал тогава на общо употребление. Напротив, книгите на асирейските писатели доказват обратното. Неде въ тях книги не се споменава за вилиците, макар че старите писатели са обичали да описват най-подробно церемониите, които са ставали въ асирейските дворове.

***

Единъ писател е послав въ 12 век:

„... добре украсен маск, съ склян прибори, мозоли, солени и лъжни, чаша и паница, всичко отъ сребро и злато...“

Но за вилицата нито дума!

Първата вилица, за която се споменава въ Западна Европа се е намерила въ притежанието на Едуард I краал на Англия. Това е било въ 1297 година. Въ 1300 година и много пъти вече абдало вилица въ съкровищницата на британския херцог Жан II. Въ 1329 година унгарската кралица Клеменс е притежавала тридесет лъжни и една вилица. Императоръ Карл V е притежавал едно съкровище отъ сребро на стойност единъ и половина милиона франка, но тука е имало само 12 вилица, отъ които абдало обилно съ съкровищницата на турската херцогиня по него време е притежавала десет дузини лъжни и само две вилица.

Значи вилиците тогава рѣдко са били употребявани. Служили са си съ тях само при церемонии на празници и сватби. Буржоазните херцоги си е служили съ вилицата за да имъ угоди, а императоръ Карл V — сиреч.

Разбира се, че лъжата на вилицата е изобретена необходимо измислена на ризите. Всички изпитани хора е трябвало да си имат ризите. Въ ризите обаче так церемонии се е извършвала отъ всички гости гостимата. Отъ 1544 година е останала една книга, която учи на добро държане и въ нея пише: „Когато човекъ има някъдето да седне да обѣда, трябва да си измие ризите въ присъствието на другите, дори и тогава, когато ризите му са чисти. Това трябва да се прави, за да имате другите, че този, съ когото сѣдате на масата е имал ризите си“.

Ризите си имал ризите си много често. На прокуратъ церемонии, които е уреждал Хеденбалуус (римски императоръ, 3 век след Христа без брѣе), на които се е позависало на въ двадесет гити, е трябвало гостите да си имат ризите следъ всяко чаше. Единъ историкъ пише, че въко отъ гостите са обичавали пръстите си следъ всяко чаше, така че не е станало нужно да си мият въ вода.

Ней-геше презъ царуването на Херцог III